CRISTINA ALGER

BANKÁROVA ŽENA

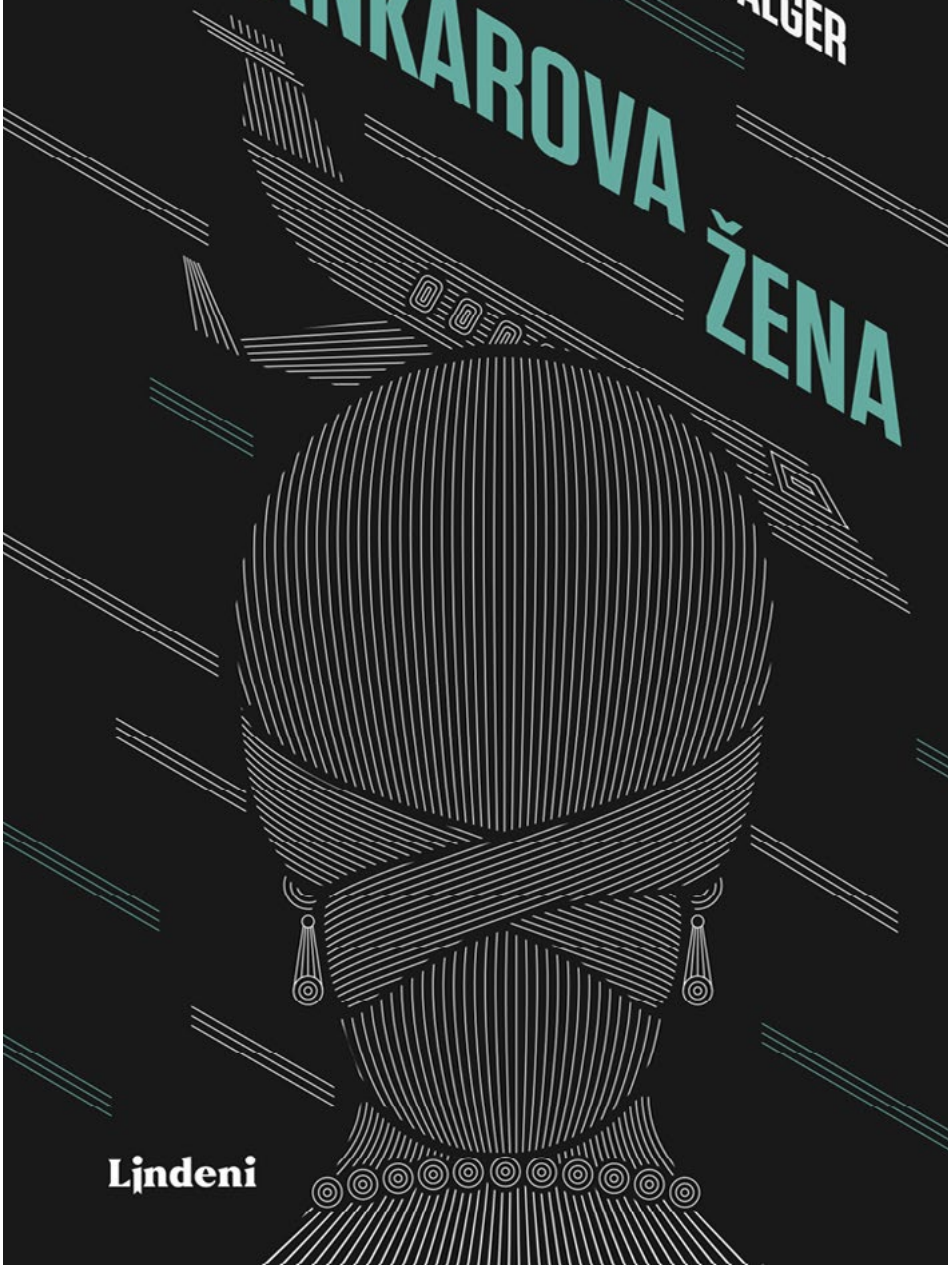

Lindeni

Bankárova žena

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Lindeni

Cristina Alger
Bankárova žena – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

BANKÁROVA ŽENA

CRISTINA ALGER

BANKÁROVA ŽENA

Lindeni

Jonathanovi

PROLÓG

Z londýnskeho letiska Northolt mohlo v ten deň vzlietnuť len veľmi málo lietadiel. Fúkal silný bočný vietor a hustý dážď so snehom znížil viditeľnosť na nulu. Letisko má iba jednu ranvej, na ktorú už netrpezlivo čakal dlhý zástup súkromných prúdových lietadiel. Bolo šesť hodín ráno. V odletovej hale sa zdržiavalo len zopár pasažierov, všetci sa však nevedeli dočkať, kedy odletia. Väčšinu z nich tvorili biznismeni, ktorí mali dopoludňajšie schôdzky s obchodnými partnermi v Paríži, Luxemburgu alebo Berlíne. Niektorí cestovali lietadlom prenajatým na náklady firmy, pár ich letelo vlastným. Títo muži neradi márnili čas čakaním.

Rusovi menom Popov práve rupli nervy. Ziapal striedavo na ženu za odbavovacím pultom a na kohosi do mobilu. Ani jeden mu očividne neposkytol odpoveď, ktorú chcel dostať, ďalej preskakoval od jedného k druhému a zvyšoval hlas, až ho bolo zreteľne počuť v celej hale. Žena, ktorá ho sprevádzala, znudená štíhla blondína v líščom kožuchu a teniskách, zízala do svojho mobilu. Zdalo sa, že je na partnerove záchvaty hnevu zvyknutá. Všetci ostatní sa dívali na Popova. Aj tí, čo boli začítaní do novín, zdvihli zrak a sledovali roztržku pri

odbavovacom pulte. Alexej Popov sa so svojimi sto deväťdesiatimi centimetrami a sto tridsiatimi kilami dal len ťažko prehliadnuť, najmä keď ho pochytila zlosť.

„Ja vás chápem, pane," opakovala už niekoľký raz žena za pultom. Snažila sa odolávať tej agresívnej slovnej paľbe s profesionálnym výrazom na tvári. „A ospravedlňujem sa za vzniknuté nepríjemnosti, ale z dôvodu bezpečnosti sme povinní vám..."

Popov zaklial vo svojej materčine a hodil po nej telefón. Žena za pultom sa prikrčila, ale to už sa k nej svižným krokom blížili dvaja členovia ochranky. Dramatické gesto vytrhlo z letargie dokonca aj blondínu. Zavesila sa Popovovi na rameno a čosi mu pošepkala. Evidentne sa ho snažila upokojiť.

Thomas Jensen sedel v kúte odbavovacej haly a sledoval celú scénu spoza čerstvého vydania denníka *Financial Times* s miernym záujmom. Rovnako ako ostatní pasažieri, aj on mal na sebe elegantný oblek ušitý na mieru a pri nohách luxusný kufrík. Úhľadne začesané sivé vlasy a drahé mokasíny zodpovedali jeho spoločenskému postaveniu absolventa Oxfordskej univerzity s náležitými znalosťami v oblasti finančníctva a tučným účtom v banke. Na rozdiel od väčšiny prítomných cestujúcich však Jensen nebol nijaký finančník ani priemyslový magnát. Na Northolte bol síce služobne, no jeho biznis mal úplne inú povahu. Jensen pracoval pre vládnu agentúru, o ktorej existencii vedelo len pár ľudí. Jediným vonkajším znakom, ktorý svedčil o tom, že jeho práca je oveľa nebezpečnejšia a chvíľami rozhodne drsnejšia než vysedávanie za stolom kdesi v kancelárii, bol výrazný hrboľ na nose na mieste, kde mu ho kedysi zlomili. Utŕžil oveľa horšie zranenia, jeho nos mu však stále spôsoboval problém. Preto vždy nosil pri sebe vreckovku s vyšitým monogramom. Aj teraz ju vytiahol a pri-

ložil k nosu. Diskrétne pritom pozoroval ostatných pasažierov v hale.

Vďaka rozruchu, ktorý vyvolal Popov, si nikto okrem Jensena nevšimol muža a ženu, ktorí náhlivo prešli halou, prekĺzli sklenými dverami a zamierili na letiskovú plochu. Jensen vstal, schoval vreckovku a nenápadne pristúpil k oknu. Žena mala štíhlu postavu a účes v štýle Jackie Onassisovej, ktorý si chránila pred dažďom čiernou šatkou. Kráčala zhrbene proti vetru. Muž po jej boku bol o hlavu vyšší a dobre stavaný. Keď sa otočil, Jensen si všimol jeho okuliare s rámikom z korytnačiny a mierne prešedivené vlasy. Držal ženu ochranne okolo pliec. Takto spolu nastúpili do pristaveného Gulfstreamu G450. Zo strojov, čo v to ráno stáli na letisku v Northolte, bolo toto prúdové lietadlo najväčšie a najdrahšie. Médiá neskôr nezabudnú uviesť, že ho riadil vynikajúci pilot. Omar Khoury slúžil desať rokov v Kráľovských saudských vzdušných silách, než prešiel do súkromného sektora. Bol to skutočne ostrieľaný profesionál, ktorého nezaskočili ani značne nepriaznivé letové podmienky. Len čo sa dvere za dvojicou pasažierov zatvorili, lietadlo dostalo povolenie vzlietnuť. Zatiaľ čo sa Popov v hale stále ohnivo rozčuľoval pre oneskorený let, Gulfstream G450 roloval po ranveji a krátko nato zmizol na oblohe.

Jensen zložil noviny a strčil si ich pod pazuchu. Prešiel okolo Popova a odbavovacieho pultu a zamieril k východu. Pred budovou ho už čakala limuzína.

Sotva sa zaradili na diaľnicu A40 v smere do Londýna, zazvonil mu mobil.

„Hotovo," povedal Jensen. „Vzlietlo iba jedno lietadlo. Obaja sú na palube." Potom ukončil hovor, roztvoril noviny a celý zvyšok cesty si ich v tichosti čítal.

O necelú hodinu neskôr Gulfstream G450 stratil kontakt s letovými dispečermi. Kdesi nad francúzskymi Alpami z ničoho nič zmizol z radaru, akoby ani neexistoval.

MARINA

Marina stála na balkóne apartmánu hotela Le Meurice a dívala sa na ligotavé svetlá Paríža. Bol z neho nádherný výhľad, najmä v noci. Na západe sa k nočnej oblohe naťahovala krásne osvetlená Eiffelova veža, ktorej sekundovalo ruské koleso Roue de Paris. Za Rue de Rivoli magicky žiarili Tuilerijské záhrady. Marina chvíľu zvažovala, či nezobudí svojho snúbenca Granta, aby si tú nádheru vychutnal s ňou. Ale na to bude ešte dosť času. Ich výlet sa iba začal. Sadla si k malému stolu a zapálila si cigaretu. Labužnícky z nej popoťahovala. Bolo príjemné len tak sedieť a nemyslieť na prácu, vedieť, že ju nečakajú žiadne povinnosti ani naliehavé e-maily, na ktoré treba odpovedať najlepšie ihneď. Môže si čítať knihu. Môže si robiť manikúru. Alebo nemusí robiť vôbec nič. Táto noc patrí len jej. A Paríž je iba začiatok.

Pokojnú chvíľu narušilo zvonenie mobilu. Marina pozrela na displej, a keď uvidela meno volajúceho, zamračila sa.

„Duncan," ozvala sa podráždene. „Tu je už po polnoci."

„Spala si?"

„Nie."

„No isteže nie. Veď si stále nastavená na newyorský čas. A okrem toho, ty nikdy nespíš."

„To neznamená, že ma môžeš otravovať svojím telefonátom na mojej prvej dovolenke po desiatich rokoch."

„Potrebujem od teba malú službičku."

Marina sa strhla. Toto je presne ten dôvod, prečo Grant chce, aby odišla z redakcie časopisu *Press*. Za tých desať rokov, čo pracuje pre Duncana, si ani raz nevzala dovolenku. Trávila v práci skoro každý víkend aj sviatok. Zdvihla telefón v ktorúkoľvek nočnú hodinu. Začínala práve u Duncana ako jeho asistentka, a ten sa k nej ešte aj dnes občas správal, akoby ňou stále bola, hoci jej meno sa v tiráži už dlho uvádza na seniorskej pozícii. Nie je preč z New Yorku ešte ani dvadsaťštyri hodín, a už od nej niečo chce. Neuveriteľné, ale neprekvapovalo ju to.

Marina hodlala povesiť novinárčinu na klinec. Sľúbila Grantovi, že odíde z redakcie hneď po svadbe. Chýry o tom, že Grantov otec James Ellis sa chystá kandidovať na prezidenta, boli pravdivé. Kampaň sa naplno rozbehne o niekoľko týždňov. James už zostavil aj tím poradcov a publicistov. Bude ich potrebovať. Prchký miliardár z New Yorku nie je práve ten typ kandidáta, ktorý by dokázal osloviť obyčajných ľudí. No keď experti na politickú propagandu využijú všetky svoje triky a kúzla, z Jamesa Ellisa bude razom muž, čo sa k svojmu úspechu vypracoval tvrdou drinou, profesionálny vyjednávač a svieža alternatíva predpokladaného demokratického kandidáta – a dokonalého znalca washingtonskej zákulisnej politiky – senátora Haydena Murphyho. O to šlo od samého začiatku. Murphy, ktorého už roky sprevádzajú chýry o korupcii a rodinkárstve, bol obávaným, ale nie neporaziteľným kandidátom. Ellis to vedel veľmi dobre, spoliehal sa na to.

Marina mala isté pochybnosti, či sa jej budúci svokor hodí na post vodcu slobodného sveta. Neraz bola svedkom jeho

záchvatov hnevu, ktoré v ňom dokázali vyvolať úplné malichernosti – videla, ako ziapal na novú služobnú iba preto, lebo zásobila dom v Southamptone nesprávnou značkou balenej vody, či na šoféra, ktorý prehliadol odbočku na letisko Teterboro. Na druhej strane vedela, že Grant má na svojho otca veľký vplyv a dokáže ho upokojiť. Grant sa už rozhodol, že sa vzdá svojej pozície v investičnej banke a prevezme vedenie rodinného podniku, kým sa otec bude naplno venovať predvolebnej kampani. Ako prezident spoločnosti Ellis Enterprises bude stále na cestách a od Mariny očakával, že ho bude sprevádzať. Ako manželka generálneho riaditeľa nadnárodnej spoločnosti sa nevyhne určitým povinnostiam, nehovoriac o tom, aké povinnosti ju čakajú, ak sa stane manželkou prezidentovho syna. Nebude môcť už ďalej pracovať a zároveň byť pani Ellisovou. Aspoň nie v rovnakom čase. Nebolo nijakých pochybností o tom, čo je pre ňu dôležitejšie. Musí dať výpoveď. Do istej miery s tým vždy počítala. Brala to ako súčasť dohody.

Chvíľu uvažovala nad tým, že skončí hneď teraz, jednoducho dá výpoveď po telefóne. Rozhodne by to bol oprávnený krok. Ľudia odchádzajú z časopisu *Press* každú chvíľu. Duncan mal povesť šéfredaktora, s ktorým je veľmi ťažké vyjsť, navyše svojim zamestnancom platil menej, než bol platový štandard. Ale nebolo by to správne. Po tom všetkom, čo pre ňu Duncan urobil – a čo urobili spoločne –, chcela odísť z redakcie, ako sa patrí. Podá výpoveď osobne a vtedy, keď to bude rozumné nielen pre ňu, ale aj pre časopis.

„Ty si neuveriteľný," povzdychla si Marina. Zahasila cigaretu a potichu sa vrátila do izby, aby sa poobzerala po nejakej ceruzke. „Nemáš náhodou voľno?"

Duncan jej na otázku neodpovedal. Jeho voľno bolo citlivou témou. Nerozhodol sa preň sám ani dobrovoľne. Skôr ho dostal

príkazom od Philipa Brancusiho, generálneho riaditeľa materskej spoločnosti časopisu *Press*, ktorý trval na tom, aby Duncan počas tých šiestich týždňov nútenej nemocenskej nadobro skoncoval s alkoholom. Z jeho závislosti sa stal vážny problém, všetci v brandži to dobre vedeli. Všetci okrem Duncana.

„Tak píšeš si to?" spýtal sa.

„Jasné, že si to píšem."

„Chcem, aby si sa s niekým zišla. Ten človek príde z Luxemburgu. Netuším, ako dlho sa bude môcť zdržať, tak buď k dispozícii. Dá ti pre mňa flešku. Daj na ňu bacha. A nikomu o tom ani slovo."

„A čo mám povedať Grantovi? Že mám rande so záhadným Európanom?"

„Kto je Grant?"

„Strieľaš si zo mňa?"

„Povedz mu, že si ideš zabehať. Alebo že sa potrebuješ stretnúť s kamarátkou. Je už veľký, trištvrtehodinku bez teba prežije," odsekol podráždene Duncan. Jeho tón Marinu naštval. Zatlačila na ceruzku tak silno, že zlomila hrot.

„Dočerta!" zahundrala a načiahla sa po pere.

„Pozri, viem, že si naštvaná," pokračoval. „Viem, že ťa tým otravujem. Ale je to dôležité, Marina. Materiál na tej fleške je veľmi citlivý. Môj zdroj nedôveruje e-mailom, dokonca ani tým zakódovaným. Chce tie dáta odovzdať osobne. Minulý týždeň som sa chystal do Ženevy, aby som ich prevzal sám, ale myslím, že ma niekto sleduje."

Marina prevrátila oči. „A kto?"

Duncan ju ignoroval. „Povedal som mu, že si jediná osoba, ktorej verím."

„Prestaň mi mazať med okolo úst, Duncan. Predpokladám, že mi nepovieš, o čo ide, alebo sa mýlim?"

Na okamih sa odmlčal. Marina počula v pozadí zvuky, ktoré jej pripomínali snežný pluh. Premýšľala, či Duncan nevypadol z mesta a neuchýlil sa na svoju chatu, kde v posledných mesiacoch trávil čoraz viac času. Robila si kvôli nemu starosti. Na chate sa vždy príliš málo stýkal s ľuďmi, zato priveľa pil. A keď pil, mal sklony správať sa dramaticky a paranoidne. A keď mal svoju dramatickú paranoidnú chvíľku, zvyčajne zavolal Marine.

„Preberieme to, keď sa vrátiš," odvetil. „Ale, Marina... je to veľká vec. Po všetkých tých rokoch sme ho konečne našli."

Marina si prestala zapisovať. „Koho?"

„Mortyho Reissa."

„Živého?"

„Až príliš."

Chvíľu spracovávala významnosť Duncanových slov. Od samovraždy Mortyho Reissa, či skôr od toho dňa, keď sa Reissovo auto našlo odstavené na moste Tappan Zee s listom na rozlúčku prilepeným na čelnom skle, už uplynulo osem rokov. Takmer na deň presne. Krátko po Mortyho údajnej samovražde sa ukázalo, že jeho hedžový fond RCM bol v skutočnosti najväčšou Ponziho schémou všetkých čias. Reiss videl, že slučka okolo jeho fondu sa uťahuje, a tak skočil z mosta. Aspoň tak sa o tom hovorilo. Jeho telo sa však nikdy nenašlo. Marina a Duncan si sprvu mysleli to isté, čo mnohí – Reiss zinscenoval vlastnú smrť a vyparil sa aj so svojimi podvodne získanými peniazmi do nejakej teplej slnečnej krajiny, ktorá nevydáva zločincov. Reiss bol zo všetkých ľudí, o ktorých Marina za celé svoje pôsobenie v časopise písala, tým najinteligentnejším a zároveň najbezohľadnejším podvodníkom, akého kedy poznala. Vzhľadom na to, že sa venovala hlavne predstaviteľom najvyšších kruhov newyorskej spoločnosti – najúspešnejším

finančníkom z Wall Street, realitným magnátom, módnym návrhárom, vydavateľom –, už len táto skutočnosť vypovedala o ňom mnohé. Ak by niekto dokázal byť natoľko prefíkaný, aby zmizol bez stopy aj s peniazmi, potom jedine Reiss.

Reissovi to pálilo ako málokomu, ale každá Ponziho schéma nakoniec nevyhnutne praskne. A práve to Marine na celom tom príbehu okolo RCM nesedelo. Nelegálne využívanie informácií, sprenevera – z toho sa dokáže hladko vyvliecť každý, kto má dosť rozumu. Stačí šlohnúť prachy a zdrhnúť. Ale Ponziho schéma si vyžaduje nekonečný prísun nových investorov. Bez nich sa celý systém zosype ako domček z kariet. Prečo by sa niekto ako Reiss púšťal do zločinu bez konca? Na to bol príliš inteligentný. Ibaže by svoju falošnú smrť plánoval už od samého začiatku.

Ak je to skutočne tak, potom klobúk dole. Zaslúži si metál za najprefíkanejšieho finančného podvodníka všetkých čias.

Lenže roky plynuli a po Reissovi stále ani stopy. Marinine pochybnosti sa pomaly vytrácali. Je naozaj možné, aby sa niekto ako Reiss – človek, ktorého tvár sa celé mesiace zobrazovala na televíznych obrazovkách po celom svete – vyparil len tak? Nemyslela si to. Vyzeralo to až priveľmi pritiahnuté za vlasy. Jeho záhadné zmiznutie pripomínalo skôr filmovú zápletku než skutočný príbeh z reálneho života. Reiss bol bystrý a prešibaný, no bol to predsa len človek. Možno ho vlastná chamtivosť a prílišné sebavedomie nakoniec skutočne dohnali k samovražde.

Zatiaľ čo sa Marinin záujem o Mortyho Reissa postupne strácal, záujem Duncana Sandera, naopak, prerástol do totálnej posadnutosti. Po spoločnej investigatívnej reportáži o RCM pokračoval v pátraní sám a napísal niekoľko článkov o Reissovi a jeho sprisahancovi Carterovi Darlingovi. Jeho teórie o možnom Reissovom úkryte boli čoraz podivnejšie a bez-

obsažnejšie. Marina sa oprávnene bála, že pre túto fixáciu na Reissa Duncan príde o svoju povesť seriózneho žurnalistu. Pred šiestimi mesiacmi ho takmer stála kariéru. V jednej rannej diskusnej relácii tvrdil, že Reiss má uliate stovky miliónov na účte v Karibskej medzinárodnej banke na Kajmaních ostrovoch. A dodal, že zodpovedné americké orgány neurobili vôbec nič, aby tomu zabránili, pretože skupina vysokopostavených politikov, ktorí si zhodou okolností takisto ulievajú milióny na anonymné účty, drží nad touto bankou ochrannú ruku. Rozhovor vyvolal obrovskú senzáciu nielen tým, čo v ňom Duncan povedal, ale aj tým, ako to povedal. Žiadnemu divákovi neunikol jeho mrmlavý prejav, spotená tvár a neupravený zovňajšok. Čoskoro sa začali šíriť reči, že Sander to má zrátané. Karibská medzinárodná banka hrozila žalobou nielen jemu, ale aj časopisu *Press* a jeho materskej spoločnosti Merchant Publications. Duncan pod nátlakom generálneho riaditeľa Brancusiho vydal prehlásenie, v ktorom svoje tvrdenia odvolal, potom s veľkou slávou nastúpil do jedného zariadenia v severnom Connecticute, kde sa niekoľko týždňov liečil zo závislosti od alkoholu a posilňoval svoje ego. Podľa Mariny mu odvykačka nijako zvlášť nepomohla, ale aspoň mu zabezpečila zotrvanie v redakcii. O mesiac nato sa vrátil do práce.

Teraz to skúšal druhýkrát. Marina vedela, že Brancusi mu dal poslednú šancu. Dostal od neho ultimátum – buď prestane piť nadobro a bude schopný ďalej vykonávať svoju prácu, alebo sa nemusí vôbec vracať. Duncan si už nemohol dovoliť ďalší prešľap. Jeden chybný úsudok, a Brancusi ho bez váhania vykopne.

„Môžeš to dokázať, Duncan? Budeš musieť. Nemôžeme si dovoliť ďalší..." Marina zmĺkla uprostred vety. Sander nemal rád, keď mu niekto pripomínal ten osudný rozhovor či jeho

problémy s alkoholom, a vôbec akúkoľvek chybu, ktorej sa počas svojej kariéry dopustil. O týchto veciach, až na pár vzácnych výnimiek, spolu nehovorili.

„Tentoraz môžem. Má viac ako sedemdesiat miliónov uložených v banke Swiss United."

Marina si zapísala názov banky a podčiarkla si ho. „Swiss United. Takže nie v Karibskej medzinárodnej," poznamenala. Snažila sa potlačiť skeptický tón.

„Nie, a to je práve ono. Tie peniaze tam naozaj boli, v tom som sa nemýlil. Lenže ich presunul. Krátko pred tým mojím rozhovorom v telke."

„A ty máš dôkaz. Čo je to? Nejaké výpisy z účtov alebo také niečo?"

„Má ho môj zdroj. Marina, na túto chvíľu sme čakali."

V tej chvíli Marina pocítila na pleci dlaň a strhla sa. Za ňou stál Grant a tváril sa rozpačito.

„Ahoj," zašepkal. „Nechcel som ťa vyľakať."

„Musím končiť," povedala Duncanovi. „Porozprávame sa o tom neskôr."

„To je Grant?"

„Áno."

„Fajn. Zavolám ti zajtra, keď sa dozviem podrobnosti o schôdzke."

„Dobre. Dobrú noc, Duncan."

„Prepáč," povedal Grant a pobozkal Marinu do vlasov. „Počul som tvoj hlas, myslel som si, že nám objednávaš niečo pod zub na izbu. Mám hlad ako vlk."

Marina sa rozosmiala. „Nie, neobjednávala som, ale môžem. Čo si dáš?"

„Pozrieme sa, čo ponúkajú." Grant sa načiahol popri nej a chňapol po jedálnom lístku. „S kým si to telefonovala?"

„S Duncanom."

„Čo chcel?"

„Pracuje na jednom článku. Chcel, aby som mu s ním pomohla."

Grant odtrhol zrak od jedálneho lístka a pozrel na ňu. „Dúfam, že si ho odmietla."

„Samozrejme."

„Nemá byť na odvykačke?"

„Má nútené voľno."

„To je jedno. Rozhodne je od neho vrcholne bezohľadné, keď ťa otravuje uprostred noci počas dovolenky."

„Myslím, že sa len dal uniesť prácou na ďalšom článku."

Grant pokrútil hlavou. „Nepozná medze, Marina."

Vzdychla si. „Viem. Aj mne lezie na nervy. Ale musíš pochopiť, že keby nebolo Duncana, nikdy by som sa nestala novinárkou. Keď som v časopise *Press* začínala, túžila som pracovať pre nejaký módny časopis, lebo som si myslela, že je to super džob. Domnievala som sa, že budem chodiť na skvelé párty, nosiť značkové modely šité na mieru a zoznamovať sa so zaujímavými ľuďmi. Ale Duncan videl vo mne niečo viac. A viac odo mňa aj očakával. Keď sme spolu pracovali na veľkom materiáli o Darlingovcoch, správal sa ku mne ako k svojej kolegyni a nie ako k svojej dvadsaťdvaročnej asistentke. Naozaj mi dal priestor a voľnú ruku. A keď sme ten článok dopísali, uviedol ma ako spoluautorku. Takže áno, občas ma privádza do šialenstva – vlastne skoro stále –, ale vďačím mu za to, kde som."

Grant vzal Marinu za ruku a preplietol si s ňou prsty. Obaja sa na seba usmiali. „Prepáč," povedal. „Len som starostlivý."

„A veľmi milý."

Povytiahol jedno obočie. „A čo sexi?"

„Si veľmi sexi."

„A budem sexi, aj keď si objednám dvojitý cheeseburger so slaninou a hranolčeky?"

„Neodolateľne."

„Neprinesú jedlo skôr než za polhodinu. Nepočkáš naň so mnou v spálni?"

„Ale objednaj jednu porciu hranolčekov aj pre mňa. Nerada sa delím."

„Aj ja. Preto mi niečo sľúb."

„Tebe čokoľvek." Objala ho okolo krku a usmiala sa naňho.

„Sľúb mi, že na tomto výlete sa nebudem o teba deliť s nikým. Je to len pár dní. Chcem, aby sme obaja vypli a užívali si jeden druhého."

Marina prikývla. „Mm-hmm," odvetila a načiahla sa, aby ho pobozkala. Cítila, ako jej prechádza rukami po chrbte. Náhle ju zdvihol do vzduchu a ona sa mu zavesila nohami okolo pása. „Sľubujem," zašepkala, keď ju niesol do postele.

ANNABEL

Matthew Werner meškal. Jeho žena Annabel sedela sama na zastrešenej terase ich ženevského bytu. Mala na sebe čierne koktailové šaty a dlhý sobolí kožuch, ktorý jej Matthew kúpil, keď sa presťahovali do Švajčiarska. Gaštanovohnedé vlasy jej kaderník v salóne na Cours de Rive upravil do dokonalého francúzskeho drdola. Na nohách mala lodičky s trinásťcentimetrovými opätkami, ktoré ju vpredu nepríjemne omínali. V butiku na Rue du Rhône boli aj pohodlnejšie topánky, ale nakoniec sa dala presvedčiť predavačkou a domov si odniesla tieto. Keď sa v nich producírovala pred zrkadlom v šatni, jej nohy v nich vyzerali neskutočne dlhé a štíhle. Čierne saténové remienky, ktoré jej obopínali členky a lýtka, vyvolávali dojem baleríny na špičkách. Keby v New Yorku takéto topánky zahliadla niekde vo výklade, asi by sa pri nich pristavila, ale určite by si ich nekúpila. Na jej vkus boli až príliš nepraktické a drahé. V New Yorku Annabel nosila väčšinou obuv na nízkom alebo klinovom opätku s okrúhlou špičkou, v ktorej vydržala na nohách aj celý deň. V New Yorku pracovala. Presúvala sa po meste metrom, nie autom so šoférom. Nekupovala si topánky, ktoré stáli jej týždňový plat. Tu v Ženeve sa ešte ani nepozrela na cenovku, a už podpisovala účtenku.

Doma zistila, že v nich sotva dokáže chodiť. Šnurovanie v tom ostrom svetle šatne pôsobilo teatrálne. Nebola si istá, či vyzerá ako bankárova žena alebo skôr ako kurtizána. Všetky ostatné manželky nakupovali v tom istom butiku, kde si ich vybrala. Všetky vyzerali rovnako, obliekali sa rovnako, hrávali spolu tenis. Keď sa Annabel po nejakom čase vracala do Ženevy, mala zavše pocit, akoby porušila nejaký protokol určujúci, ako sa má správať bankárova manželka. Väčšina druhých manželiek bola zdvorilá, ale rezervovaná. Po počiatočnej záplave pozvaní na obed sa už Annabel viackrát neozvali. Samozrejme, na firemných akciách sa k nej naďalej správali zdvorilo, zjavne však pochopili, že je iná než ony. Čo je aj pravda. A Annabel to neprekážalo. Väčšina z nich sa chcela baviť len o módnych prehliadkach v Paríži, o svojich vidieckych sídlach či o poslednom víkendovom výlete na Sardíniu. Navyše chodili vyobliekané ešte aj na obyčajný sobotný či nedeľný brunch. Iste, niekedy by bolo celkom fajn vyraziť si niekam spolu s nimi. Ale jej väčšinou bohato stačilo, keď sa mohla túlať sama po nejakom múzeu, sadnúť si s dobrou knihou do kaviarne a skoro zaľahnúť do postele. Charitatívne plesy ani formálne večierky v smokingoch a dlhých róbach ju nelákali. A tenis nikdy nemala rada.

Tie lodičky boli také drahé, že si ich musela obuť aspoň raz. Dúfala, že ich vzhľad zodpovedá cene. Matthew mal vždy veľkú radosť, keď videl na nej drahé veci. Tvrdil, že práve to je hlavný dôvod, prečo tak tvrdo pracuje. Rád sa ňou vystatoval.

Annabel si rozopla remienky na lodičkách a vyzula sa. Schovala si chodidlá pod seba, aby ich trochu zahriala. Mala silné nutkanie zapáliť si, ale odolala. Matthew by sa hneval. Bol presvedčený, že sa nedotkla cigarety odvtedy, čo odišli z New Yorku. Netušil, že má vždy poruke jednu škatuľku,

ukrytú v obývačke za knihami o umení. Bola to dobrá skrýša, Matthew ich nikdy neobjavil. Umelecké diela ho zaujímali len vtedy, keď sa do nich nejaký jeho klient rozhodol investovať. Presne to preňho umenie znamenalo – investíciu. Annabel si z času na čas dopriala jednu cigaretu – niekedy aj dve –, ale vždy iba vtedy, keď bol jej muž preč a mal sa vrátiť až na druhý deň. V poslednom čase sa to stávalo často.

Na terasu doliehali zvuky z ulice. Tiché dunenie električiek, klopkanie konských kopýt po mačacích hlavách. Zvyčajne pôsobili na Annabel upokojujúco. Dnes však nie. Bola až príliš nervózna. Pozrela na oceľovosivú oblohu. Vyzeralo to, že čochvíľa začne snežiť. V správach predpovedali niekoľkodňovú víchricu. Už aby bol Matthew doma. Bez neho sa v tom veľkom byte cítila ako v hotelovej izbe. V luxusnej, ale predsa len hotelovej. Dokonca bol ako hotelová izba aj zariadený – čierne pohovky, hodvábne vankúše s ikatovým vzorom, konferenčné stolíky so sklenou doskou. Šik, ale korporátne strohý. Veď to napokon aj bol firemný byt, patril banke Swiss United, ktorá im ho prenajímala za zlomkovú tržnú cenu. Jedna z mnohých výhod Matthewovej práce. Annabel doň za tie dva roky, čo v ňom bývajú, pridala zopár osobných vecí. V obývačke visel jej obraz, pohľad na Florenciu v impresionistickom štýle, ktorý venovala Matthewovi ako spomienku na ich medové týždne. Police boli plné jej kníh. Z New Yorku si priniesla posteľnú bielizeň, v ktorej tam spávali – čistučké biele prestieradlá s belasými okrajmi, obliečky na vankúše s vyšitým W, dokonca aj uteráky, ktoré s nimi farebne ladili –, hoci ju Matthew presviedčal, že to nie je nutné. Spočiatku mala všade možne rozložené zarámované fotografie – na nočných aj príručných stolíkoch, na policiach medzi knihami, na kozubovej rímse. Ako sa Annabel a Matthew bozkávajú na zadnom sedadle

starého žltého taxíka, ktorý ich odvážal zo svadby v Tribece. Ako spolu varia homáre v plážovom domčeku v Montauku, ktorý si prenajali v lete pred odletom do Európy. Annabel na svojej prvej vernisáži obklopená priateľmi. Väčšinu z nich však časom dala preč. Myslela si, že keď ich bude mať na očiach, nebude sa jej tak veľmi cnieť za domovom, ale bolo to presne naopak. Vždy keď sa na ne dívala, cítila sa strašne osamelá. A tak si raz večer, keď sa Matthew zdržal v kancelárii, otvorila fľašu vína a všetky fotografie zabalila do bublinkovej fólie a uložila na hornú policu v šatni.

Pokúsila sa ich nahradiť momentkami z ich súčasného života v Ženeve, ale tých mala len pár. Matthew sa dosť nacestoval cez týždeň, takže bol rád, keď mohol víkendy tráviť doma a len tak odpočívať. Nanajvýš si odskočil trochu zacvičiť do posilňovne. Z času na čas ho nejaký klient pozval k sebe do Madridu, Berlína, južného Francúzska či na nejaké iné vzrušujúce miesto – vtedy sa Annabel rada pridala. Aj keď šlo v podstate o služobné cesty, počas ktorých sa takmer nevideli. Na jej tridsiatku si urobili výlet do Benátok, no Matthew ho strávil prevažne telefonovaním s hysterickým klientom, ktorý sa zmietal vo veľmi nepríjemnom rozvodovom konaní. Annabel sa túlala mestom sama a jediné, čo za ten víkend odfotila, bolo zmrzlinárstvo, ktoré jej odporúčal kamarát Julian, a kŕdeľ holubov na Námestí svätého Marka. Niekoľkokrát do roka chodievali na lyžovačku, zvyčajne do Zermattu, kde Swiss United mala horskú chatu pre svojich bankárov na seniorských pozíciách, ale tam boli vždy nejakí Matthewovi kolegovia. Väčšina z nich boli veľmi skúsení lyžiari, ktorí – rovnako ako Matthew – horlivo zdolávali tie najstrmšie zjazdovky, spúšťali sa neupraveným terénom a skákali na svah z helikoptéry. Annabel nechcela vyzerať ako

suchár, nechala manžela vyvádzať s kolegami a sama si vzala lekciu lyžovania na veľmi miernom svahu. Alebo sa uvelebila pred kozubom a čítala si. Také okamihy rozhodne nestoja za fotografovanie.

Keď sa sťahovali do Ženevy, povedali si, že tu pobudnú nanajvýš dva roky. Taký bol plán. Nahromadia nejaké peniaze a vrátia sa do New Yorku, kúpia si byt, pouvažujú o vlastnej rodine. Annabel mala vtedy len dvadsaťosem, Matthew tridsaťtri. Na deti mali ešte čas. Bude to dobrodružstvo, tvrdil Matthew. Niečo ako predĺžená dovolenka. Benátky, Praha, Paríž, Bruggy – toľko romantických miest, a všetky vzdialené len pár hodín lietadlom či vlakom. Tie najväčšie umelecké skvosty na svete rovno za dverami. Annabel si môže oprášiť jazyky. S francúzštinou bola na tom celkom dobre. S nemčinou – užitočným jazykom v umeleckej brandži – už horšie, potrebovala sa v nej zlepšiť. Matthew ju naučí lyžovať. Budú chodiť na kurzy varenia alebo poznávania vína. Budú jesť *fondue*. A keďže to bude iba na dva roky, ona nemusí chodiť do práce. Získať pracovné povolenie by trvalo mesiace. Pre niekoho, kto nepracuje pre nejakú globálnu spoločnosť, je to veľmi zložitý proces. V každom prípade, Matthew sa bude snažiť pracovať za oboch. Bude lepšie, keď zostane doma. Aby bola vždy nablízku, keď on bude mať voľno. Nechcel od nej, aby prestala pracovať nadobro. Len dočasne. Všetko bolo iba dočasne.

Samozrejme, život vo Švajčiarsku mal aj svoje príjemné stránky. Ohromný byt s krásnym výhľadom. Úchvatnú krajinu. Zavše sa Matthew vracal domov šťastný, a vtedy si Annabel vždy spomenula, prečo sa doňho tak rýchlo zaľúbila. Brával ju na večeru do výnimočných podnikov. Bol všímavý a pozorný. Rozosmieval ju. Pozorovali západ slnka nad

Ženevským jazerom a rozprávali sa o výstave, ktorú by rada navštívila, či o knihe, ktorú práve čítala. Nostalgicky spomínali na priateľov v New Yorku. Zapaľovali sviečky na terase, popíjali víno a hrali scrabble. V takých chvíľach, keď bol Matthew prítomný telom i dušou, si Annabel myslela, že sa naučí mať rada Ženevu. Že sa jej smútok za domovom vytratí a nahradí ho pocit hlbokého porozumenia pre krásu a históriu tohto mesta.

A potom tu boli peniaze. V New Yorku netúžila po ničom, mala všetko, Matthew tam zarábal viac, než si ako dievča vyrastajúce v malom továrenskom meste na severe štátu New York dokázala vôbec predstaviť. Tu sa však suma na ich bankových účtoch pozoruhodne rozrastala s každým ďalším mesiacom. Jej manžel bol na tie peniaze náležite hrdý a ona bola zase na revanš hrdá naňho. Navyše zistila, že mať dostatok peňazí na všetko je veľmi príjemný pocit. Odrazu si mohla dovoliť veci, o ktorých predtým ani neuvažovala. Napríklad topánky. Dekadentný obed bez spoločnosti uprostred týždňa. Návštevu u kaderníka, kedy si zmyslela. Zažívala nepoznanú ľahkosť. Už nepozerala na cenovky ani sa nedesila výpisov z kreditky. Mala na nej peňazí viac než dosť.

S narastajúcim kontom pribúdali aj darčeky. Matthew si na nich vždy dával veľmi záležať – jedna z vecí, ktoré na ňom milovala. Nikdy mu nešlo o to, aby boli výstredné, ale aby ju potešili. Vždy pri nich myslel na to, čo jej robí radosť. Ráno jej zanechával ručne písané odkazy na miestach, o ktorých si bol istý, že ich tam nájde. Stala sa z toho taká malá hra. Nachádzala jeho lístočky v kabelke, pri kávovare, v pudrenke, na fľaštičke so smotanou v chladničke. Raz si v peňaženke našla dva lístky do Metropolitnej opery. Boli na predstavenie, ktoré sa konalo nasledujúci večer. Matthew bol mimo mesta. *Vezmi*

so sebou Marcusa, stálo na prilepenom lístočku – mienil tým Annabelinho obľúbeného kolegu z galérie, ktorý nadovšetko miloval operu. „Je to anjel," rozplýval sa Marcus.

V poslednom čase boli však jeho darčeky čoraz okázalejšie. Kabelka z výkladu, pri ktorej sa pristavila cestou okolo butiku. Náušnice, ktoré si všimla na manželke jedného z jeho kolegov. Minulý týždeň jej daroval obraz, ktorý obdivovala na veľtrhu umenia v Bazileji. Bola to drobná maľba od Marshalla Clevea, málo známeho umelca z Maine. Annabel stála pred ním v meditatívnom tichu dobrých desať minút. Boli na ňom série rytmicky zvlnených modrých čiar v duchu Bricea Mardena, jedného z jej obľúbených umelcov. Brice Marden pri mori. Ten druh maľby, o aký sa – s nie príliš veľkým úspechom – sama pokúšala vo svojom malom ateliéri v Montauku.

„Nezabudol si," povedala Matthewovi, keď jej ho dal. Od samého dojatia sotva dýchala.

„Mala by si ho mať," odvetil. „Miluješ ten obraz už od chvíle, čo si ho prvý raz uvidela. Videl som ti to v očiach."

„Nedokážem to vysvetliť. O tom umelcovi neviem skoro nič. Jeho obraz ma však priťahoval ako magnet."

„To je láska, či nie? Vzájomné prepojenie. Elektrizujúce iskrenie. Cítiš to kdesi hlboko v sebe. Presne ako ja, keď som ťa prvý raz uvidel. A cítim to dodnes."

Annabel si ho pritiahla k sebe. „Áno. Tomu sa hovorí láska."

„Pamätáš sa, ako som každé ráno chodieval okolo tvojej galérie len preto, aby som ťa mohol vidieť?"

Zasmiala sa. „Marcus si myslel, že sa zaujímaš oňho."

„Trvalo mi týždne, kým som sa odhodlal vojsť dnu a osloviť ťa. Musel som sa najprv pripraviť. Študoval som tvorbu umelcov, ktorých si zastupovala. Ale nakoniec to prebehlo celkom hladko, či nie?"

„Zhodil si z pultu katalógy a vylial kávu na recepčnú. Ale áno, prebehlo to celkom hladko."

„Stále dúfam, že si na túto časť nášho zoznámenia už nespomenieš."

„Tú mám najradšej. Nervózny pekný chlap v akcii."

„No to vieš, šiel z teba príšerný strach. Nosila si vtedy krátke vlasy, chodila celá v čiernom. A to tetovanie na zápästí ovešanom náramkami. Bože, bola si taká sexi."

„A teraz už nie som? Pozor na jazyk, fešák."

„Teraz si sexi ešte viac."

„Chýbajú ti moje krátke vlasy?"

Matthew naklonil hlavu nabok a prebehol po nej znaleckým pohľadom. „Občas," odvetil so záhadným úsmevom. „Ale určite sa mi páčia aj takto. Majú elegantnú dĺžku. Pristanú ti."

Pobozkal ju, no rýchlo sa od nej odtiahol. „Chcem, aby si tento obraz mala," dodal vážnym tónom. „Viem, čoho všetkého si sa musela vzdať, aby si bola so mnou. A viem, že sa rada obklopuješ krásnym umením. Jedným z dôvodov, prečo som vzal toto miesto, bolo, že ti budem môcť kupovať umelecké diela. Aby si mala doma všetky tie kúsky, ktoré máš rada. Svoju vlastnú súkromnú galériu."

Annabel sa zarazila. Niečo jej na tom vyhlásení nesedelo. Milovala to, čo robí. Isteže, vlastniť nejaké umenie je fajn, ale prácu galeristky to nenahradí.

„To je od teba veľmi pozorné, no nemusí hneď nutne visieť v našom byte. Vážne. Dúfam, že nebol príšerne drahý."

„Nebol," odvetil, ale Annabel mu očividne neverila. „Úprimne, najhodnotnejší je na ňom ten rám. Chcem, aby si na to pamätala. Ak sa mi niečo stane..."

„Také veci nehovor."

„Len chcem, aby si na to myslela. Rám. Hodnota je v ráme. Dobre?"

„Je úžasný," musela uznať. Dokázala oceniť dobrý rám. Prešla po ňom skúmavo prstom. Bol z tvrdého dreva, postriebrený. Moderný a zároveň rustikálny, dokonale zvýrazňujúci modrosivé linky na plátne. „Povesíme ho nad posteľ," poznamenala. Už sa netvárila tak zachmúrene. „Každú noc budeme pod ním zaspávať a snívať o láske."

Tým obrazom sa začal ich tretí rok v Ženeve. Annabel to nijako nekomentovala, len si v posledných dňoch častejšie kládla otázku, či to nemal byť úplatok. Pretože dva roky uplynuli, a oni sú stále vo Švajčiarsku. Matthew čoraz častejšie tvrdil, že potrebuje viac času. Nechápala, na čo. Peňazí už mali dosť. Síce nie toľko, aby si mohli dovoliť odísť do dôchodku alebo si kúpiť ten dom na pláži v Montauku, čo mal široké verandy po celom obvode a stodolu prerobenú na umelecký ateliér, o ktorom neprestajne básnili, ale rozhodne ich mali oveľa viac, než si vôbec dokázali predstaviť. Tak načo potom potrebuje viac času? Koľko toho musia mať, aby toho bolo dosť?

Annabel si povedala, že nejaký čas v Ženeve ešte vydrží. Koniec koncov jej domov je predsa tam, kde je Matthew. Pravdou však bolo, že už sa nevedela dočkať, kedy odtiaľ vypadne. V Ženeve sa nikdy necítila ako doma. Nudila sa tu, pripadala si ako bez života. Chýbala jej práca. Túžila po deťoch. Chcela späť svoj predchádzajúci život. Nemôže existovať v tomto stave nečinnosti večne. Časom by jej z toho určite preskočilo.

Čakanie na Matthewa si krátila čítaním knihy, ale nedokázala sa na ňu sústrediť, oči jej sústavne odbiehali k mobilu. Bola to švajčiarska detektívka o žene, čo zmizla cestou z práce domov.

Ten druh románu, ktorý už čítala hádam tisíckrát, so slovom „dievča“ v názve a nespoľahlivým rozprávačom. Neprestajne zabúdala mená postáv. Prečo jej Matthew ešte nezavolal? Nezvykol ju nechávať v neistote. Ak sa priveľmi oneskorí, bude sa musieť vydať na večierok u Klauserovcov sama. Annabel sa u nich nikdy necítila príjemne, znervózňovalo ju ich uniformované služobníctvo aj škrobení priatelia, z ktorých väčšina bola od nej staršia o niekoľko desiatok rokov. Matthew to dobre vedel. Takéto veci si vždy všímal. On sám by ju nikdy nenútil, aby chodila na podobné večierky. „Keby Jonas nebol môj šéf...“ vravieval s ospravedlňujúcim úsmevom. Nikdy tú vetu nedokončil. Jonas Klauser nebol iba jeho šéf. Bol to riaditeľ Swiss United, najväčšej švajčiarskej banky, a Matthewov krstný otec. To hlavne kvôli nemu boli v Ženeve. A kým sú tu, Wernerovci musia byť s Klauserovcami veľmi zadobre. „Je to iba biznis,“ tvrdil Matthew. Lenže preňho bolo biznisom už pomaly všetko.

Na kostolnej veži sa rozozvučali zvony. Annabel odložila knihu. Manželka z románu bola nezvestná už desať dní, ale jej bolo jedno, čo sa s ňou stalo. Ani si neoznačila stránku, na ktorej skončila. Nedočítala žiadnu knihu už roky. Terasy susedných bytov zívali prázdnotou, pre väčšinu ľudí bolo vonku už príliš chladno na posedávanie, dokonca aj pri plynových ohrievačoch. Annabel mala zimu rada. Vlievala jej krv do žíl. Zdvihol sa svieži vietor a vohnal jej slzy do očí. Zo zatemnenej oblohy sa spustili snehové vločky. Večierok sa práve začína. Čo ak došlo medzi nimi k nejakému nedorozumeniu a Matthew ju už dávno čaká u Klauserovcov? Svojím oneskoreným príchodom ho iba uvedie do trápnej situácie. Nerada ho uvádzala do rozpakov. V Štátoch mu jej nedochvíľnosť pripadala roztomilá, bral ju ako súčasť bohémskej príťažlivosti cho-

denia s galeristkou z centra, ktorá bola úplným protikladom všetkých tých prominentných žien z Upper East Side, štíhlych ako prútik, s ktorými Matthew chodil pred Annabel. Ohnivé bloncky, tak im vravievala. Všetky vyzerali ako z *Ohňostroja márnosti*. Matthew vyrastal v Upper East Side, takže tam poznal každú sukňu. Každú tú Lindseyovú, Bitsieovú a Kicksovú. Dievčatá so svojráznymi priezviskami a rovnako svojráznymi menami ako Lennox, Merrill či Kennedy, vychované k tomu, aby písali ďakovné listy na gravírovaný papier a chodili na schôdzky s prijateľným oneskorením, nie ako Annabel. Tu v Ženeve ho však svojou nedochvíľnosťou rozčuľovala, najmä keď ho nechala čakať pred niekým z banky. Niežeby mala pre ňu nejaký dôvod. Nemá žiadnu prácu, žiadne deti, a okrem Juliana ani žiadnych priateľov. Povedala si, že to radšej nebude riskovať, a obula sa.

Klauserovci bývali v Cologny, predmestskej štvrti na severovýchode, plnej serpentín a rozľahlých pozemkov. Vlastnili byt aj v centre, kde Jonas prespával, keď sa zdržal v práci do neskorých nočných hodín (podľa Annabel sa v ňom skôr zašíval so svojou milenkou, béčkovou francúzskou herečkou, s ktorou sa zoznámil v Cannes a s ktorou sa bezostyšne ukazoval na verejnosti, keď jeho žena bola v jazdeckom klube alebo nakupovala na parížskych módnych prehliadkach), ale tam nikdy neprijímali hostí. Prečo by aj, keď pri svojej vile – či skôr zámku – mali deväťjamkové golfové ihrisko, tenisový kurt a garáž pre desať áut, kde stála Jonasova zbierka veteránov. Dom bol doslova prešpikovaný umeleckými dielami – všetko samé okázalé, ľahko rozoznateľné kusy, aké umeleckí poradcovia podstrkávajú klientom s neobmedzeným rozpočtom a bez vkusu. Bola to skutočne impozantná zbierka, strčila by do vrecka hocijakú významnú galériu v New Yorku. Skoro

v každej miestnosti sa nachádzalo aspoň jedno veľké dielo celosvetovo známeho umelca – objekt od Damiena Hirsta, maľba od Jaspera Johnsa. Priamo v strede obývačky stála ohavná Boterova socha obéznej ženy rozvalenej na ležadle. Pôsobila v nej ako päsť na oko. „To už si rovno mohli celý dom vytapetovať bankovkami," povedala Annabel Matthewovi, keď boli u Klauserovcov prvý raz. „Musia byť nehorázne prachatí, keď si môžu dovoliť takúto zbierku."

Oveľa väčšmi ju však fascinovali voľné výhľady na Alpy a vrchol Mont Blancu. Bola u Klauserovcov už veľakrát, ale nikdy ju ten pohľad na zasnežené vrcholky hôr neprestal fascinovať. Vždy pred nimi zostala stáť v nemom úžase. Vyzerali neskutočne, ako na nejakej nádhernej pohľadnici. Nemohla uveriť, že sa díva na niečo, čo naozaj existuje. Obloha bola taká modrá, sneh tak krištáľovo biely a svahy hôr mali tak detailne ostrú kresbu, že celá scenéria vyzerala ako digitálne upravená snímka. A presne takto pôsobili aj Klauserovci a všetko vôkol nich. Tak napríklad Elsa Klauserová. Tvrdila o sebe, že je dcéra príslušníka strednej rakúskej šľachty, nejakého vikomta alebo čosi podobne absurdné. Podľa Annabel to bol iba výmysel, súčasť starostlivo zostaveného rodokmeňa, ktorý si Elsa prisvojila, keď sa vydala za Jonasa Klausera. Jej až príliš veľké prsia, peroxidovo blonďavé vlasy a neotesaný slovný prejav s nezaraditeľným prízvukom svedčili o inom pôvode. Nosila všetky správne značky – Loro Piana, Chanel, Brunello Cucinelli –, ale jej kožené nohavice boli vždy príliš tesné, sukne príliš krátke a výstrihy zvodne hlboké na ženu urodzeného rodu. Chodila zahalená v kožušinách celý rok, dokonca aj v lete. „Je ako postava z *Hry o tróny*," poznamenal vtipne Matthew raz večer, keď toho vypil viac než zvyčajne. V každom prípade to bolo jedno. Klauserovci bezpochyby pat-